

Finta na soupeře

přeložila
Jana Milotová

SÉRIE VANCOUVER STORM
STEPHANIE ARCHER

*Finta
na
soupeře*

The Fake Out © 2025 by Stephanie Archer.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2026

Cover © Echo Grayce at Wildheart Graphics, 2026

Cover illustration © Chloe Quinn, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7232-2 (pdf)

Finta na soupeře

STEPHANIE ARCHER

přeložila Jana Mílotová

Tuto knihu věnuji Helen Camisové, která věří, že si každý
zaslouží mít radost z pohybu a cítit se dobře ve vlastním těle.

Kapitola 1

RORY

Dobruslím k brance. Právě probíhá můj první zápas s týmem Vancouver Storm a v uších mi buší krev. V prodloužení máme nerozhodný stav a z publika se ozývá stoupající hluk. Zakloním se a prudce vystřelím puk na branku.

Kotouč se odrazí o tyč a fanoušci Vancouveru sborově zasténají.

Hvězdy dávají góly. Můj táta, kanadská hokejová legenda Rick Miller, mi to za ta léta řekl víckrát, než bych dokázal spočítat. Právě to si pořád opakuju, když se mezi hloučkem hráčů zmocním puku a odbruslím vzad, kde mám volný prostor.

Ozve se píšťalka, hra je přerušena a já se podívám na krásnou dívku, která celý večer poutala moji pozornost.

Je to Hazel Hartleyová, jedna z fyzioterapeutek týmu – úžasná, prostořeká, s dlouhými tmavými řasami, plnými ústy v dokonalém odstínu růžové a téma nejvýraznějšíma modrošedýma očima, jaké jsem kdy viděl. Sedí za brankou se svojí sestrou Pippou a vypadá, jako by raději byla kdekoli jinde než tady.

Hazel Hartleyová, holka, která mě na střední doučovala a měla přítele. Která mě nemůže vystát a s hokejisty už nechodí.

I když má Pippa na sobě dres Storm se jménem svého snoubence, brankáře Jamieho Streichera, a její sestra pracuje pro tým, od střední školy jsem ji v žádném dresu neviděl. Dnes večer se můj pohled zastaví na jejích kaštanových vlasech stažených do culíku a blede

fialové bundě. Vsadím se, že má na sobě černé legíny, ve kterých její zadek vždycky vypadá neuvěřitelně.

Mrknu na ni a ona obrátí oči v sloup. Ušklíbnu se a ona předstírá, že zívá.

Naše vzájemné pošťuchování mi zaplaví žíly něčím elektrizujícím a návykovým. Takhle to mezi námi bylo vždycky, už od střední.

Hráči se seřadí na vhazování a já se znovu začnu věnovat zápasu. Fanoušci na stadionu začínají být nedočkaví a zoufale touží po vítězství. Opět zazní hvizd píšťalky a já vyrazím vpřed a znovu zamířím s pukem k brankáři.

„Do toho, Millere!“ zavolá na mě trenér Ward ze střídačky.

Zmocní se mě odhodlání. Tate Ward chtěl nejlepšího střelce ligy, takže mu musím ukázat, za co zaplatil. Když ještě hrál hokej, byl to můj idol.

V této sezóně s ním budu spolupracovat a napravím všechno, co se mi v hlavě pokazilo. Budu muset.

Haydena Owense, obránce Vancouveru, nikdo neblokuje. Má ničím nerušenou střelu na bránu. Ale hvězdy dávají góly a já tu nejsem od toho, abych přihrával.

Střelím puk směrem k brankáři; trefí zadní část branky a stadion exploduje řevem při mém vítězném gólu. Zazní siréna, světla stadionu se rozblikají a zbytek týmu Vancouver Storm mě obklopí. Kluci na střídačce jásají. Dokonce i tichý a vážný trenér Ward tleská. Čekám na nádherný, hrdý pocit v hrudi, který by tento okamžik měl přinést.

Nepřijde ale vůbec nic. Fanoušci bouchají do plexiskla nad mantinelem a tým mě obklopuje, ale já cítím jen obyčejnou, tichou prázdnotu.

Sakra.

Dřív mi na tom záleželo. Dřív jsem dával góly a cítil se na vrcholu světa, jako by se mě nic nemohlo dotknout. Teď cítím jen

lhostejnost, jako bych pouze odškrtnl další políčko. Hrát profesionální hokej, být nejlepší v lize – to býval můj sen. Ale teď mi to připadá jen jako práce.

Přestup do Vancouveru a hrát pro Warda, s brankářem Jamiem Streicherem, mým nejlepším kamarádem – to všechno mělo situaci změnit.

„Trochu života do toho umírání, Millere.“ Owens mě chytne za ramena a pokusí se mi uvěznit hlavu v medvědímu sevření. „Právě jsi vyhrál zápas.“

Zasměju se, odstrčím ho a zaženu všechny divné myšlenky. Oba dobruslíme kolem branky ke střídačce. Zatímco míjíme Hazel, věnuju jí nafoukaný, samolibý úsměv, který ji vždycky naštvě.

Fanoušci sledují, jak klepu hokejkou o sklo. Hazel zvedne pohled, setká se s tím mým a povytáhne obočí, jako by chtěla říct: *Co je, kreténe?*

Nechceš autogram? naznačím posunkem a ve vzduchu se podepíšu.

Sleduju, jak se její rty zkriví do chladného úsměvu. *O tom si nech zdát*, zašeptá zpátky a postaví se.

Hrud' se mi roztáhne napjatým, vzrušeným pocitem. Nikdo se mnou nemluví tak jako Hartleyová. To se mi na ní vždycky líbilo.

A když s ní můžu takhle slovně zápasit? Je to jediná chvíle, kdy skutečně něco cítím.

Pippa, která sedí vedle ní, se usměje a zamává mi. „Pěkný gól, Rory,“ zavolá přes sklo.

Owens zabuší do skla a zamává na ni. Když k Pippě přibruslí Streicher, její snoubenec, aby ji s tichým úsměvem pozdravil, usměje se a rozzáří se jí oči.

Dívám se, jak mu Pippa posílá vzdušnou pusu, a sevře se mi srdce. Hartleyová za jejími zády už je v polovině cesty po schodech, které vedou ven ze stadionu. Při každém kroku jí poskakuje culík.

Opravdu má na sobě legíny a její zadek opravdu vypadá neuvěřitelně.

„Myslím, že se Hartleyové líbím,“ zařvu na kluky přes hudbu na stadionu a nespouštím oči z její vzdalující se postavy.

Owens se zasměje, a dokonce i nevrlý Streicher si odfrkne.

„Ani náhodou, kámo,“ prohlásí Owens a plácne mě po zádech, zatímco bruslíme pryč z ledu.

Moje soutěživost a odhodlanost, vybroušené léty hokeje a tréninku, ožijí. Vyžívám se ve výzvách a nesnáším prohry.

To, že mi Hartleyová nechce dát šanci, mi utkvělo v paměti jako trn v oku. Mám ji rád, ale netuším, jak to s ní někam pohnout. Myslím, že v hloubi duše ke mně taky něco cítí.

Táta vždycky říká, že *hokej je všechno. Hokej je na prvním místě.*

Upnout se na holku je nebezpečná hra, ale na Hazel Hartleyovou nemůžu zapomenout.

„Millere,“ zavolá na mě trenér Ward, zatímco mířím chodbou do šatny. „Po tiskovce se za mnou zastav v kanceláři.“

Přikývnu a zamířím do sprch s hlavou stále plnou myšlenek na Hazel.

Po schůzce s Wardem se vrátím do šatny. Hlavou mi víří spousta myšlenek. Streicher je pořád uvnitř a balí si věci.

„Dobrý zápas,“ pochválí mě a kývne hlavou.

Kousnu se do tváře, protože mám pocit, že se ze mě každou chvíli začnou nezadržitelně hrnout divné kecy o tom, že se cítím prázdný a výhry už nejsou tak sladké, jako bývaly. Se Streicherem spolu hrajeme hokej už od pěti a já mu věřím víc než komukoli jinému, ale po tom, co mi nahoře řekl Ward, si svoje pochybnosti musím nechat pro sebe.

„Máš sraz s Pippou?“ zeptám se místo toho. Sebereme svoje tašky a dáme se na odchod.

Obvykle na něj čeká v soukromém týmovém boxu nahoře s ostatními partnery a rodinou. Možná je s ní i její sestra.

„Šla rovnou domů. Nechtěla zůstat dneska pozdě večer venku kvůli zasnubnímu večíрку.“

„Jasně.“ Koná se zítra večer v restauraci v Gastownu, nedaleko jejich bytu.

Zamíříme dolů do haly a kývneme na dobrou noc personálu na stadionu.

„Co Ward chtěl?“

Žaludek se mi sevře úzkostí. „Nabídl mi pozici kapitána.“

Streicherovy oči se setkají s těma máma a zazáří stejným překvapením, jaké jsem cítil i já. „Vážně?“

„Ward pozná talent, když ho vidí.“ Věnuju mu svůj nejnafoukanější, nejsebevědomější úsměv, ale nedokážu se zbavit nejistoty.

V téhle sezóně se musíš vzmužit. Zaslouž si svoje místo, Millere, řekl mi Ward. Staň se kapitánem, kterého tenhle tým potřebuje.

Loni, když jsem hrál za Calgary a než jsme se se Streicherem usmířili, porval jsem se s ním na ledě. Během jiného zápasu jsem se naštvál na fanoušky a ukázal jim prostředníček, čímž jsem si vysloužil trest a místo ve sportovních titulcích po zbytek týdne. Dnes večer, když zazněla siréna a zbytek týmu mi gratuloval, mi to bylo úplně jedno.

Nic z toho se neslučuje s dobrým kapitánem. Nejsem vůdčí typ. Jsem kretén. Superhvězda. Ten, kterého všichni strašně rádi nenávidí.

„Vezmeš to?“ zeptá se.

„Musím.“ V krku se mi udělá knedlík. „Mám smlouvu na jeden rok.“

Když Ward v minulé sezóně nastoupil k týmu, vyměnil několik volných hráčů a podepsal s nimi krátkodobé smlouvy. Tisku tvrdil, že nezískává pouze hráče, ale vytváří tým. Na konci sezóny z nich vyměnil asi polovinu.

„Jestli chci zůstat ve Vancouveru,“ dodám, „musím zařídit, aby byl Ward spokojený.“ Prohrábnu si vlasy. „Je jediný, v jehož týmu chci hrát.“

Před deseti lety byl Tate Ward jedním z nejslibnějších hráčů v historii profesionálního hokeje – dokud si neporanil koleno a neukončil tak svoji kariéru. Jeho plakáty jsem měl vytapetovanou celou zeď v pokoji. Kromě mě je to jediný chlap, který překonal tátu.

„Ward je jiný,“ řeknu Jamiemu.

Každý trenér, pod kterým jsem hrál – včetně mého táty, který převzal tým benjamínků, v němž jsme byli i já a Streicher –, používal k motivaci hráčů agresivitu a zastrašování. Ward nekřičí. Během tréninků tento týden skoro nepromluvil. Jen vysvětloval strategii a díval se. Čas od času si odvedl hráče stranou a rozdával tiché rady.

Vždycky jsem toužil po otcovském uznání a chci, aby na mě Ward byl pyšný.

Když dojdeme k výtahům do garáží, Jamie uznale zamručí.

„A, ehm, teď, když jsme zase v pohodě,“ stisknu tlačítko pro povolání výtahu, „jsem rád, že hraju ve stejném týmu.“

Nemluvíme o tom, co se stalo – o sedmiletém období, kdy jsme se Streicherem byli na nože. Byl jsem hloupý a poslechl tátovu radu: *Nekamarad' se s kluky ze soupeřova týmu*. To říkal vždycky, když nás do nějakého vybrali.

Rick Miller nikdy nebyl odborník na žádný typ vztahů, ale chvíli mi trvalo, než jsem na to přišel.

Posloucháme zvuk výtahu jedoucího mezi patry. Streicher přikývne. „Jsem rád, že jsi tady, kámo. Pippa taky.“

Zaškube mu koutek úst, což je jediná verze plnohodnotného úsměvu, na který se tenhle bručoun zmůže. Zahřeje mě to u srdce.

Možná je tahle věc s kapitánem přesně tím nakopnutím, které potřebuju. Možná konečně spraví to, co je se mnou špatně. Bude to nová výzva.

„Myslel jsem, že jsi přešel do našeho týmu jen proto, abys mohl celý rok otravovat Hartleyovou,“ dodá.

Lišácky se na něj ušklíbnu a pomyslím na to, jak dnes večer zívla. Chová se jako zatracený spratek. „Možná trochu.“

Pak si ale představím, že bych hrál za jiný tým a neměl si koho dobírat, a dostanu stejný pocit nudy a bezvýhodnosti, jaký jsem měl po dnešním gólu.

„Já si to umím představit. Tebe kapitánem.“ Znovu netrpělivě stiskne tlačítko na panelu výtahu.

Vím, že na tu pozici nejsem ten pravý, ale Streicher mi právě v krvi znovu zažehl plamínek soutěživosti. Musím to zkusit.

Současně nám zacinkají telefony.

„Nejspíš nám právě přišlo oficiální oznámení,“ řeknu mu, když vytáhne ten svůj.

„Jo.“ Prolistuje si e-mail a přečte si ho. „Rory Miller, nový kapitán týmu Vancouver Storm.“

Výtah konečně přijede a nastoupíme do něj. Streicher si pořád čte, zatímco já mačkám tlačítko, které nás odveze do garáže.

„V týmu budeme mít nováčka,“ zamumlá.

„Koho?“ Vzhledem k tomu, že jsme spolu byli v juniorech a teď spolu několikátý rok hrajeme v lize, jsme se na ledě už setkali skoro s každým. Buď jsme hráli v jednom týmu, nebo proti sobě. – nebo proti každému.

„Connora McKinnona.“

Ztuhnu, upřu na Streichera pohled a cítím, jak se mi svírá žaludek. „To je –“

„Jo.“ Naštvaně se zadívá se na telefon a znovu si přečte oznámení. „Hazelin bývalý.“

Ztuhnou mi ramena. Toho hajzla nesnáším.

Ano, jsem namyšlený, antagonistický kretén, který potřebuje být středem pozornosti. Ale McKinnon? McKinnon je opravdový

hajzl. Chodil s námi na střední školu. Dva roky jsem sledoval, jak na něj Hazel dělá oči, zatímco on na ni naprosto kašlal. Nerespektoval ji. Nevšímal si jí. Na ledě i mimo něj je agresivní a namyšlený.

Pippa říkala, že se rozešli, když Hazel končila prvak na vysoké. Nevím, co se stalo, ale Hazel od té doby s hokejisty nechodí.

Probudí to ve mně ochranné instinkty. Nechci, aby se k ní jen přiblížil.

„Kdo je jeho fyzioterapeut?“ zeptám se. Odkážu si a snažím se znít nenuceně.

Streicher si povzdechne a já okamžitě zakroutím hlavou.

„Hazel,“ odpoví.

Kurva. Musím s tím něco udělat.

Zítra, na zásnubním večírku Streichera a Pippy, si s Hazel promluvím.

Kapitola 2

HAZEL

„Gratuluju,“ zašeptám Pippě do vlasů, když se následující večer objímáme na jejím zásnubním večírku. „Mám tě ráda a moc vám to oběma přeju, ale jestli ti zlomí srdce, upravím pár jeho fotek tak, aby na nich byl v plenkách a s dominou. A pak je dám na internet.“

Odtáhneme se od sebe a ona se zazubí. Útulnou restauraci, kterou jsem pro tuto událost zamluvila, naplnila naše rodina, hráči Vancouver Storm s partnerkami a několik přátel z Pippina turné. Pippa na něj v létě odjela jako zpěvačka a skladatelka a propagovala svoje nové album.

„Dělám si legraci,“ řeknu a zatahám ji za pramen dlouhých, vlnitých, medově blondatých vlasů.

Zasměje se. „Já vím.“

V měkkém, tlumeném světle restaurace sestra jen září. Což se asi stává, když se bezhlavě zamilujete jako ona. Poté, co se Jamie přestěhoval do Vancouveru, potřeboval asistentku; netušil, že se jí stane holka, do níž byl zamilovaný na střední, a že se s ní nakonec i zasnoubí.

Jamie, který jí stojí za zády, se na nás dívá s drobným úsměvem. Pak se skloní, aby mě objal.

„Nedělám si legraci,“ zašeptám a on si odfrkne.

„Díky, že jsi to zorganizovala.“ Upře oči na Pippu, která je ponořená do hovoru s rodiči a Jamieho mámou. „Hodně to pro nás znamená.“

Najednou mám knedlík v krku. „Není zač. Vážně vám přeju jen to nejlepší.“ Nejistě se na něj usměju. „Vím, že je pro tebe vším a že se o ni postaráš. A jsem šťastná, že budeš můj švagr.“

Povytáhne obočí, ale oči mu škádlivě zajiskří. „I když jsem hokejista?“

Odfrknu si a zasměju se. Na začátku jejich vztahu jsem Pippě jasně řekla, co si myslím o hokejistech – že se k nim lidi chovají jako k bohům a oni si pak dělají nárok na cokoli a kohokoli. „Ty jsi výjimka. Nedopustila bych, aby si moji malou sestru vzal jen tak někdo.“

Když mi stiskne rameno, v krku znovu ucítím emoce a v očích mě zaštipávají slzy.

„Pojďme se před večerí vyfotit,“ navrhně máma a ukáže na Pippu a Jamieho.

„Vteřinku.“ Pippa mě chytne za ruku a odtáhne mě pryč. „Potřebuju, aby mi Hazel pomohla s... něčím.“

„S čím?“ zeptám se, zatímco mě vede přes celou restauraci. „Postarám se, aby sis s tím nemusela dělat hlavu –“

V tichém foyer v přední části restaurace, stranou od hostů zabírajících hlavní jídelnu, se na mě otočí. „Neodpovídáš mi.“

„Ehm...“ Snažím se najít výmluvu, proč jsem jí neodpověděla na tři esemesky o novém hokejistovi Vancouver Storm.

„Connor je teď v týmu, Hazel.“

Už podesáté za posledních čtyřiaadvacet hodin se mi sevře žaludek. „Já vím.“

Na nic jiného jsem celý den nemohla myslet. Můj prolhaný, podvádějící, manipulativní, narcistický bývalý podepsal smlouvu s hokejovým týmem, pro který pracuju. A navíc mám být jeho fyzioterapeutkou.

Celou noc jsem se převalovala a nemohla usnout.

„Co s tím uděláme?“ zeptá se.

Nemůžu tam skončit, protože práce pro tým je neuvěřitelná zkušenost a já ji opravdu miluju. Starší fyzioterapeuti jsou znalí a milí a práce s hráči je překvapivě obohacující. Přestože si šetřím peníze na to, abych si jednoho dne otevřela vlastní fitness studio, práce pro Storm je příležitost, která se naskytne jednou za život. Byla bych hloupá, kdybych od týmu odešla.

„Nic,“ odpovím jí a nasadím neutrální úsměv, jako by mi to bylo jedno. „Neuděláme vůbec nic.“

„Podvedl tě.“

Sevre se mi žaludek a vzpomenu si na ten večírek na univerzitě, kdy mě všichni pozorovali a šeptali si. Na to, co mi řekl a jak mi to utkvělo v paměti na celá dlouhá léta.

„To si moc dobře uvědomuju.“ Mluvím tiše a zachovávám si klidný výraz pro případ, že by se někdo ohlédl. „Ale všichni už viděli, že budu jeho fyzioterapeutka. Včetně něho. Kdybychom to teď změnily, všichni by věděli...“

Odmlčím se a moje slova zůstanou viset ve vzduchu. Čím déle o tom mluvíme, tím nesouroději mi bije srdce. Ani Pippa nezná celou pravdu.

Nechci, aby věděla, jak moc mě ranil a že jsem pořád rozrušená z toho, co se stalo. Nechci, aby to zjistila – i když je to moje sestra a nejlepší kamarádka.

To já se starám o ni, ne naopak.

„Dva roky na střední škole jsem se snažila všechno stihnout dřív, abychom...“ Chci sáhnout hluboko do svého arzenálu nadávek, ale právě se pokouším Pippu přesvědčit, že jsem v pohodě. „... abychom spolu mohli jít na univerzitu.“ Connor je o rok starší než já. Učila jsem se jako o život, abychom se nemuseli odloučit. Chodila jsem na letní kurzy, abych zvládla střední rychleji.

V očích se jí objeví soucitný výraz, který nesnáším. Je mi nepříjemné, že mě lituje.

„Nehodlám před ním utíkat.“ Napřímím se, zatnu ramena a seberu veškerou neústupnou, tvrdohlavou energii, kterou teď potřebuju. „Byla jsem tu první a nikam nepůjdu.“

Pippa otevře pusku, aby něco poznamenala, ale já ji přeruším. „Tohle je tvůj zasnubní večírek. Prosím, *prosím*, nesoustřeď se teď na mě, nebo ti naplánuju další.“ Poklepu si prstem na ret a přimhouřím na ni oči. „Teď mě napadlo, že by všude po stěnách mohly viset tvoje fotky z turné. Jamiemu by se to líbilo.“

Odfrkne si. „Ty jsi ale potvora.“ Nejistě si prohlédne můj obličej. „Víš jistě, že jsi v pořádku?“

„Stoprocentně.“ Nasadím na tvář zářivý úsměv. Podle toho, jak sebou trhne, jsem to trochu přehnal, ale já ji místo dalších vysvětlení postrčím do restaurace. „Běž. Bav se. Mávej kolem sebe tím svým velkým zasnubním prstenem.“

Vyplázne na mě jazyk a já na oplátku udělám to samé. Pak se vrátí do restaurace. Jakmile přistoupí ke svému snoubenci, Jamie k ní natáhne ruku. Chvilí je pozoruju. Jeho ruka spočine na jejím pase a on ji k sobě chvilku tiskne. Všimnu si jejího něžného, láskyplného úsměvu, zatímco se na něj dívá.

Začnu přemýšlet nad tím, jaké to asi je být pro někoho vším. Někomu takhle důvěřovat...

Srdce se mi prudce sevře. Holky jako Pippa mají na takovou lásku štěstí. Ale holky jako já? My máme příležitostný sex. S kluky spím jednou, a víckrát ne. Je to tak bezpečnější. Nikdo si nezačne dělat naděje a nikomu se nic nestane.

Vrátím se do restaurace, ale najednou vrazím přímo do širokého, tvrdého hrudníku. „Promiňte –“

Rory Miller na mě sklopí svůj arogantní, pobavený úsměv. Z místnosti rázem zmizí všechny vzduch a já zase v břiše ucítím otravné motýly.

„Tady jsi, Hartleyová.“

Moje reakce? Nemůžu za ni. To je tím jeho zatraceným charismatem. Zamrám na jeho nádherné tmavomodré oči, které mi připomínají rozbouřený oceán. Je skoro o třicet centimetrů vyšší než já a má tmavě blondaté vlasy, které jsou trochu přerostlé. Kluci tomu říkají hokejové vlasy. Vyznačuje z něj přehnaná sebejistota a tenhle styl se k němu hodí.

Ne že bych mu to někdy prozradila.

Jeho úsměv mě ale rozčiluje. Ten věčně pobavený, koketní sklon jeho rtů. Usmívá se přesně jako hokejová superhvězda. Jako by věděl, že může mít cokoli.

Nesnáším ten pitomý arogantní úsměv Roryho Millera. Nenávídím ho tak moc, že na něj pořád myslím.

O krok ode mě ustoupí a pohledem sjede po mém oblečení – tmavě červených šatech střední délky se srdíčkovým výstřihem a měkkou, krivky obepínající sukní. Můj zadek v ní vypadá neuvěřitelně. Rory tiše hvízdne.

„Dneska ti to moc sluší,“ ozve se.

Znovu se na mě koketně usměje. Projede mnou nervozita. Jsem klidná, chladná a Rory Miller mě vůbec nezajímá. Když si to budu říkat dostatečně často, možná se to stane skutečností.

Krk a tváře mi polije horko a já si odkašlu. „Děkuju. Omluv mě.“ Chci ho obejít, ale on mi zastoupí cestu a nepustí mě dál.

„Přiznej to. Tyhle šaty sis vzala kvůli mně.“

„Páni, Millere.“ Lehce se zasměju. „S tím tvým obrovským egem je tu určitě těsno.“

V jeho tváři se objeví káravý, potouchlý výraz. „No tak, Hartleyová. Oplat' mi to a řekni, že mi to taky sluší.“

Přelétnu očima po jeho obleku. Dokonale padne jeho vysoké, široké postavě a přímo křičí, že je *šitý na zakázku a drahý*. Nemůžu odtrhnout pohled od jeho sytě tmavomodré látky. Má přesně stejný odstín jako jeho oči.

„Nepotřebuješ si zvyšovat ego.“ Měla bych odejít, ale místo toho se zklamaně plácnu do čela. „Panebože. Zapomněla jsem rezervovat místo pro tu tvoji nafukovací pannu.“

Usměje se na mě ještě víc zeširoka. V žaludku mi zatančí jiskry. Ve skutečnosti žádnou nafukovací pannu nemá – aspoň doufám –, ale tohle je jeden z mých nejoblíbenějších vtípků na jeho účet.

„Dal jsem jí volno,“ řekne tichým hlasem a nakloní se ke mně s nezbedným úsměvem a lesknoucíma se očima. „Zaslouží si ho.“

Málem vyprsknu smíchy, ale potlačím to. Nebudu se smát vtipům Roryho Millera. V podstatě se chová jako dítě a tím bych ho jen povzbudila.

„Rory.“ Najednou se u nás objeví Donna, Jamieho máma, spolu s fotografem, kterého jsem najala. „Tady jste!“ Ukáže na nás. „Pojďte se vyfotit.“

Než stihnu namítnout, že tam nejsme spolu, Rory mě obejmě kolem pasu a přitáhne si mě k sobě. Obklopí mě jeho vůně – teplá, kořenitá a dřevitá. Jako santalové dřevo a hřebíček. Bud' z toho, jak intenzivně mužně voní, nebo z toho, jak mě zahřívá teplo jeho těla, se mi sevře žaludek.

„Uvolni se,“ zašeptá mi do ucha a jemně mě stiskne v pase. „Jsi tak napjatá.“

Fotograf zaostří objektiv a já mezitím odpočítávám vteřiny do večere. Roryho jsem posadila na opačný konec stolu než sebe.

„Pojď se mnou na rande,“ řekne tiše, když cvakne fotoaparát.

Odfrknu si, přestože z toho mám radost. „Děláš si legraci? Tvoje nafukovací panna se zblázní žárlivostí.“

Na tváři mě polechtá jeho tichý smích. „Ne, vezmu ji s sebou.“

Tentokrát se opravdu zasměju. Do očí mě udeří blesk a roztančí se mi před nimi hvězdičky.

„Nádhera,“ rozplývá se fotograf a nepřestává cvakat dál. „Krásný pár.“

Otevřu a zavřu pusy jako ryba. Fotoaparát znovu cvakne a já od Roryho odstoupím, abychom mezi sebou měli větší vzdálenost.

Vklouzne rukama do kapes, prohlédne si mě a jeho pohled se vnoří do mého výstřihu. Stane se to tak rychle, že si toho sotva všimnu. „No tak, Hartleyová.“

„S hokejisty nechodím. Navíc jsem si jistá, že ani neznáš moje křestní jméno.“

V očích se mu objeví ostřejší pohled, ale na rtech mu pohrává koketní úsměv. „Chceš, abych ti začal říkat křestním jménem, *Hazel*?“

Po zádech mi přeběhne mráz. To poslední, co potřebuju, je, aby ještě jednou použil ten svůj tichý, svůdný hlas. „Ne.“

„Tak budme aspoň přátelé.“

Jeho poloviční úsměv a způsob, jakým si mě prohlíží, mě přimějí zakroutit hlavou. Nechce být můj kamarád. Miluje lov. Člověk se v hokeji nedostane tam, kde je teď on, aniž by byl šíleně soutěživý. Skutečnost, že ho odmítám, je pro něj lákadlo.

U kluků jako Rory a Connor je jen otázkou času, kdy je to přestane bavit a přejdou k dalšímu zdroji vzrušení.

„Millere, na střední jsi mě donutil k tomu, abych tě doučovala. Využil jsi svého statusu sexy a talentovaného hokejisty, abys dostal, cos chtěl.“ Mluvil s hokejovým trenérem, který zašel za ředitelem, a ten zase za učiteli. „Celý třeták a čtvrták jsi mi zabíral dvě odpoledne týdně.“ Zpražím ho pohledem a ignoruju pramen vlasů, který mu spadl do očí. „Tohle kamarádi nedělají.“

Není to jediný důvod, proč s ním nechci mít nic společného, ale víc nahlas nikdy nepřiznám. Obzvlášť jemu.

Následuje pauza a pak překvapeně zvedne obočí. „Myslíš si, že jsem sexy?“

Rozhoří se mi tváře. „Tohle sis z toho vzal?“

Nechápavě pokrčí rameny. „Zařídil jsem, abys za to doučování měla kredity navíc.“

Pokusím se nějak reagovat, ale nic mě nenapadne. Vůbec jsem netušila, že za to vděčím jemu. Myslela jsem si, že se mě tím snažili přesvědčit.

Rozhlédnu se kolem sebe ve snaze najít Pippu, Jamieho, Haydena, Alexeje – kohokoli. Všichni už si ale sedají na svoje místa k večeři. „Jdu se posadit.“

Vezme mě za paži, aby mě zadržel. „Vydrž.“ Jeho drzý úsměv opadne a v očích mu zůstane něco vážného a upřímného. „Viděla jsi ten e-mail, který Ward včera večer rozeslal?“

„Ano. Teď jsi kapitán. Gratuluju.“

Zamračí se a zakroučí hlavou. „Ten o McKinnonovi,“ řekne a pozorně mě sleduje.

„Panebože,“ rozčileně si povzdechnu. „Mám snad na zádech ceduli s nápisem *Zeptej se mě na můjho posranýho bejvalýho* nebo tak něco? Jsem v pohodě. To, co se stalo, je v pohodě.“ Tlesknu o sebe dlaněmi. „Všechno je v pohodě.“

Zkříží ruce na svojí široké hrudi. „Řekla jsi, v pohodě až mockrát.“ Odfrknu si a zasměju se.

Zapátrá v mých očích a mně při pohledu na jeho starostlivost vyskočí srdce až do krku. Za chvíli už si určitě uvědomí pravdu – že nejsem v pohodě a že jsem neskutečně vyděšená.

„Máš ho pořád ráda?“

Nevěřicně se zakuckám a lidi se na mě ohlédnou. „Rozhodně ne. Vůbec o něj nestojím.“

Přelije se přese mě stud. Tak tohle si všichni myslí? Že už léta doufám, že se ke mně Connor vrátí?

„Promluví si s Wardem,“ řekne tiše. Tak jemně a opatrně, že se to vůbec nepodobá jeho běžnému arogantnímu já. „McKinnon může spolupracovat s jiným fyzioterapeutem. Já už to zařídím.“

Kdybych ho neznala líp, vyčetla bych z jeho očí obavy a snahu mě ochránit. Při pomýšlení na Roryho Millera, který o mě má starost

stejně, jako má Jamie starost o Pippu, se mi zrychlí tep. Nakonec se ale zarazím.

Chce to, co nemůže mít. Je to jen další tah ve hře, kterou s ním nechci hrát.

„Nepotřebuju tvoji pomoc,“ odmítnu ho. „Nepotřebuju bodyguarda a nechci, abys mi zasahoval do práce.“

Frustrovaně vydechne a prohrábne si vlasy. Odhodlání v jeho očích ve mně vyvolává pocit, že se se mnou kvůli tomu chce hádat, ale nakonec jen namáhavě polkne a přikývne.

„Tak dobře,“ odpoví prostě. „Nebudu do toho zasahovat.“

„Děkuju.“

Po zbytek večera se věnuju Pippě, Jamiemu a naší rodině. Ale pokaždé, když se podívám na druhý konec stolu, Rory mě pozoruje. A pořád se při tom ochranitelsky a starostlivě mračí.

Kapitola 3

RORY

„Hartleyová.“

O tři dny později jsem v týmové posilovně a sleduju, jak se Hazel připravuje na první fyzioterapii s McKinnonem.

Položí závaží na podlahu a vyhne se mému pohledu.

Do místnosti vejde můj trenér. Zamávám mu a naznačím, aby chvílku počkal. Pak se otočím zpátky k Hazel a ztiším hlas. „Jen mě zajímalo, jestli jsi přehodnotila moji nabídku, že bych s tebou zašel za Wardem.“

Napnou se jí ramena. „Říkal jsi, že se do toho nebudeš plést.“

„Ve všem tě podpořím. Nejspíš tě vyslechne, i když tam s tebou nebudu.“

Ztěžka vydechne. Kousne se do plného, měkkého spodního rtu a zamračí se. Je nervózní.

Sevru ruce v pěst. Nemůžu přestat myslet na to, jak napjatě vypadala, když jsem se na zásnubním večírku zmínil o McKinnonovi. Překvapil mě nezvyklý ochranný impuls, který ve mně vzplanul při pomýšlení, že s ním bude muset pracovat.

„Vím, že se o sebe umíš postarat, Hartleyová,“ ujistím ji a zazu-
bím se, abych skryl obavy a žárlivost. „Jen se snažím zabránit tomu, abys zabila nového rekruta.“

Když se nezasměje, sevře se mi srdce. Proč mě nenechá, abych jí pomohl?

Očima zabloudím ke krásnému culíku, který odhaluje její zátylek, a k tmavým řasám kolem jejích krásných modrošedých očí. Ke svůdné křivce jejích úst.

„Já tvoji pomoc nepotřebuju.“

Je tak zatraceně tvrdohlavá. Kdybych nebyl tak frustrovaný, připadalo by mi to roztomilé.

„Chystá se mi omluvit,“ řekne a položí volná závaží na podlahu před zrcadlo.

„Co prosím?“ Neviděl jsem ho už několik let, ale znám ho. Kluci jako on? Ti se nikdy neomlouvají. Můj táta je stejný.

Napřímí se a setká se s mým pohledem. „Poslal mi e-mail. Tvrdil, že si chce promluvit.“

V hlavě se mi rozezní poplašný zvon. „Nejspíš se k tobě chce vrátit.“

„O tom pochybuju,“ ucedí a ušklíbne se. „A i kdyby, tak to se nikdy nestane.“

Zvon v mojí hlavě utichne. Aspoň že tak.

„Omluví se mi,“ pokračuje, „a já se přes to konečně přenesu.“

Chce s ním letos prostě vydržet? „Je to kretén.“

„Ty taky.“

Nemůžu tvrdit, že by se mýlila. Zamaskuju dotčení nafoukaným úsměvem. „Jo, ale já jsem typ kreténa, co se ti líbí.“

Už se mi chystá naservírovat nějakou štiplavou repliku, o které určitě budu přemýšlet celý den, když do dveří náhle vstoupí McKinnon. Její chování se úplně změní. Jakmile ho spatří, celá se napne. Na McKinnonově tváři se objeví zvrácený, dravý úšklebek.

Vůbec se mi to nelíbí. Musí s ním pracovat a já s tím nemůžu nic udělat.

„Rory.“ Otočí se ke mně a prosebně se na mě podívá.

Sevře se mi žaludek. Nikdy jsme si neříkali křestním jménem. Nikdy. Ani na střední.

„Prosím,“ řekne a nepřestává mi hledět do obličeje. Ve tváři má obavy. Takhle její verze se naprosto liší od soutěživé, sebevědomé holky, kterou tak rád škádlím. „Teď se chci soustředit jen na práci.“

McKinnon vyrazí směrem k nám, ale můj pohled se upírá na její tvář a pátrá jí v očích. Mohli bychom to vyřešit tak snadno, kdyby mě nechala pomoci. Mám chuť si ji přehodit přes rameno a odnést ji rovnou do Wardovy kanceláře, ale nejspíš by mě pokousala. S největší pravděpodobností by se mi to líbilo.

Nedokážu ji vyhnat z hlavy, přestože jsem jí slíbil, že se do toho nebudu plést. Na druhou stranu vím, že mám pravdu.

„Tak dobře.“ Zhluboka se nadechnu a cítím, jak zatínám zuby.

„Tady ji máme!“

McKinnon Hazel pozdraví jako starý známý, ale Hazel se i tak napnou ramena. Znovu mě zaplaví ochranný instinkt. Plně se napřímím a nasadím na obličej svůj typický úsměv.

Jeho pozornost se přesune ke mně a ve tváři se mu objeví kyselejší úsměv. Vždycky jsem byl o pár centimetrů vyšší než on. Sice je to primitivní a hloupé, ale nějakým zvráceným způsobem mě to uspokojuje.

„McKinnone.“ Kývnu mu na pozdrav.

Hartleyová sice odmítla moji pomoc, ale i tak se nedokážu zbavit majetnických sklonů, které vůči ní cítím. Najednou chápu, jak se musel Streicher cítit loni, když jsem se začal přátelit s Pippou.

Upře na mě chladný pohled, kterým mě tiše vyzývá. „Millere. Pořád čmudáš kolem Hazel, co? Některé věci se nikdy nezmění.“

Tohle kluka fakt nenávidím. Zmocní se mě soutěživý impuls. Nejdřív ho ucítím v žaludku, ale pak se ve mně začne rozpínat a já musím zatnout zuby. Podívám se na Hartleyovou a dám jí poslední možnost, aby moji nabídku přijala.

V očích se jí objeví vzpurný výraz a pak se vyzývavě podívá tam, kde na mě čeká můj trenér. „Rory právě odchází na trénink.“

Veškerý instinkt na mě křičí, abych tu zůstal a držel se po jejím boku pro případ, že by ji ten blbec něčím naštvál, ale místo toho se na McKinnona jen podrážděně ušklíbnu.

Na tréninku si toho kretěna podám.

„Uvidíme se později, Hartleyová,“ rozloučím se, zatímco dál upírám nenávistný pohled na McKinnona.

Během tréninku poslouchám jen napůl a soustředím se na Hartleyovou a McKinnona na druhé straně posilovny. Dávám pozor, jestli mezi nimi nedojde k nějakému konfliktu, a sleduju řeč jejího těla, abych se ujistil, že je v pořádku.

Tomu klukovi nevěřím ani nos mezi očima.

Kapitola 4

HAZEL

Jakmile zjistím, že mě Connor McKinnon už nepřitahuje, uleví se mi.

Vždycky byl hezký, ale takovým tím ošklivým způsobem. Najednou si uvědomím, že je jako nějaký padouch ze *Hry o trůny*. Když si ale kdokoli stoupne vedle Roryho, okamžitě je miň atraktivní.

Zatímco s ním procházím pár cviků, srdce mi buší až v krku. Nikdy jsem se necítila víc roztržitě.

Když se k němu nebudu chovat zdvořile, budu vypadat jako zahořklá, zhrzená bývalka. Přesně to jsem, ale nechci, aby to věděl. Největší strach mám z toho, že se dozví, jak velký měl na mě vliv.

Když budu moc přátelská, bude si myslet, že se k němu chci vrátit. Což je další průšvih, který nechci řešit.

Takže se k němu chovám profesionálně – jako ke každému jinému hráči –, zatímco v hloubi duše vyšiluju. Udělá výpad a zadívá se na sebe do zrcadla. Ani nesleduje svoje postavení – jen zírá na svůj ošklivě hezký obličej.

„Pozor na koleno,“ upozorním ho, když se mu propadne kloub.

Upraví pozici a znovu na sebe začne zírat s tím svým přiblblým úsměvem.

Pořád se ještě nezmínil o e-mailu, který mi ráno poslal – *Těším se na naši společnou fyzioterapii. Rád bych ti něco řekl*. Možná čeká, až skončíme.

Nejspíš se mi chce omluvit. Co jiného by mi mohl chtít? Konečně v sobě budu moct uzavřít všechno, co potřebuju, abych nechala minulost minulostí. To, co udělal a řekl, bylo hrozné, ale jestli cítí výčitky? To všechno změní.

V duchu slyším slova, která mi řekl uprostřed večírku, zatímco objímal jinou holku.

Nikdy jsem ti neslíbil, že budu chodit jen s tebou. To jsi řekla ty.

Nudím se.

Holky jako ty nekončí s kluky jako já.

Zhluboka se nadechnu, abych v sobě potlačila nevolnost. Stalo se to už před lety. Už nejsem ta holka, která žila jen pro svého kluka.

Podívám se k místu, kde pracuje Rory se svým trenérem, a setkám se s jeho pohledem. Zvedne na mě obočí, jako by se chtěl zeptat, jestli je všechno v pořádku, ale já se odvrátím.

Rory se nezajímá o nikoho jiného než o sebe, takže nechápu, proč mi chce tak moc pomáhat. Viděla jsem, jak snadno dokáže holce zlomit srdce.

Connor dokončí posledních pár cviků, zavravorá a promasíruje si stehno. Hlavou mi probleskne nevíтанá vzpomínka na to, jak jsem mu před lety masírovala stejný sval. Problémy s tříslý má od chvíle, kdy v prvním ročníku na univerzitě utrpěl zranění.

„Máme čas na to, abys mi udělala masáž?“ zeptá se. „Od včerejšího celodenního sezení v letadle mě bolí třísla.“

Musím vynaložit veškeré úsilí, abych nedala najevo odpor.

Masáže jsou běžnou součástí mojí práce. Kdyby šlo o jakéhokoli jiného hráče, neváhala bych. Tihle kluci dostávají na ledě pořádně zabrat a já chci udělat, co je v mých silách, abych jim pomohla cítit se lépe a hrát déle.

Ted' tu jde ale o Connora. Nechci dýchat stejný vzduch jako on, natož se ho dotýkat. Pokud se k němu ale budu chovat jinak než k ostatním klientům, bude to znamenat, že se mi dostal pod kůži.

Prostě se přes to přenes, opakují si.

„Zbývá nám ještě pár minut. Vynasnažím se ti pomoci,“ odpovím mu a ukážu na jeden ze stolů po straně tělocvičny, určených pro fyzioterapeuty a maséry.

Následuje mě, lehne si na stůl a vyhrne si tréninkové šortky. Ze skříňky vytáhnu masážní olej.

Tohle už zažil. Já taky. Je to naprosto normální. Nebude to divné.

Nanesu si olej na dlaně, a zatímco na něj přikládám ruce, snažím se soustředit na napjaté svaly pod svými prsty. Tlačím na ně a kloužu po nich, ale při tom cítím, jak mi hoří tváře.

Tohle už jsem pro něj kdysi dělala. A když jsem ho masírovala, tak...

Panebože. Naskočí mi husí kůže.

Vždycky ho to vzrušilo a pak jsme spolu měli sex.

Fuj. Žaludek se mi sevře nepříjemnými pocity. Celá tahle situace je mi nepříjemná, ale taky se nenávidím za to, jak se stydím. Teď nastala *fantastická* chvíle, aby se mi omluvil.

Zajímalo by mě, jestli ho takhle masírovaly i ostatní holky, se kterými spal, když jsme spolu chodili.

Naše pohledy se setkají. Všimne si mého zrudlého obličejce a mně vyskočí srdce až do krku. Na tváři se mu rozlije pomalý úsměv, jako by mě přistihl při něčem, co bych neměla cítit.

„Takže,“ spustí a založí si ruce za hlavu. „Asi nastala vhodná chvíle, abychom si spolu promluvili.“

Žaludek se mi zvedne nervozitou, ale ve tváři si udržím neutrální výraz. Pod rukama mi už našťěstí povoluje jeho sval. „Jen do toho.“

Když se omluví, přijmu to. Nebudu se nad ním povyšovat. Chci se posunout dál.

Lehce se zasměje a shlédne na moje ruce na vnitřní straně svého stehna. Spiklenecky se na mě usměje. „Vzhledem k naší minulosti se musím zeptat, jestli v téhle sezóně dokážeš být profesionální.“

Moje ruce se zastaví. Jo, přesně to mi právě řekl. V žaludku mi to začne vřít a ruce od něj odtrhnu.

„Cože?“

Věnuje mi vševědoucí pohled, jako bychom měli nějaké společné tajemství. „No tak. To, že mi letos děláš fyzioterapeutku, je celkem zvláštní náhoda, nemyslíš? A teď tohle?“ Ukáže si na stehno.

Projede mnou divný pocit, který sílí s každým úderem mého srdce. Připadám si, jako bych padala a do krku mi stoupala žluč.

Trhne sebou. „Jen se chci ujistit, že to mezi námi letos nebude divné.“

Bože, Hazel. Zase ses spletla. Je skoro k smíchu, jak moc se v druhém pohlaví nevyznám.

On se mi nechce omluvit. Myslí si, že se ho *snažím získat zpátky*. Po tom, co udělal a řekl, si myslí, že bych o něj ještě mohla mít zájem.

Jsem pro něj holka, která odešla z večírku s pláčem a všichni si o ní šeptali. Jsem holka, která chodila na letní kurzy, aby za ním mohla jít na univerzitu jako hloupoučký, zamilovaný blázen.

Teď už taková *nejsem*.

Vzedme se ve mně vztek následovaný intenzivní potřebou dokázat mu, že se mylí.

„Nikoho jsem se neprosila, abych mohla být tvoje fyzioterapeutka.“ Můj hlas zní divně. Napjatě.

Povytáhne obočí. „Ne?“ Je zjevné, že mi nevěří.

„Ne.“ Hrdlo se mi sevře studem. Vzpomenu si, jak o mně řekl, že se na něj moc *lepím*.

Holky jako ty nekončí s kluky jako já. Bože, i teď mě ta slova bodnou přímo do srdce.

Tak moc chci, aby věděl, že nemá pravdu.

Z druhé strany posilovny mě pozoruje Rory. Celou fyzioterapii ze mě nespustil oči. Vzpomenu si, že mi chtěl pomoci.

Zvedne činku, podívá se mi přímo do očí a já sleduju, jak se mu napínají bicepsy a tricepsy. Na chvilku se mi zastaví srdce, protože i když je to namyšlený blbeček, Rory Miller je fakt hezký chlap. Chápu, proč se do něj holky zamilovávají, přestože já nikdy jednou z nich nebudu.

Tak počkat.

Rory a Connor se nesnášejí. Nikdy spolu nevycházeli. Celou sezónu si půjdou po krku. Rory je lepší hráč než Connor, a i když to Connor nikdy nepřiznal, právě proto nemá Roryho rád.

A Connor mi dal jasně najevo, že nikdy nebudu chodit s nikým lepším než on.

Rory je jediný hráč v týmu, jehož ego je ještě větší než to Connorovo. Je samolibý, arogantní a strašně soutěživý. A co je nejlepsi – Connora nenávidí skoro stejně jako já. Rory se usměje a zvedne na mě jedno obočí, jako by slyšel moje myšlenky.

Je tak nafoukaný a tak sebevědomý.

Zatímco sleduju jeho pohled v zrcadle, zamrazí mě v zátylku. Chystám se udělat něco velmi hloupého, ale je mi to jedno. Udělala bych cokoli, abych se zbavila pocitu hanby a bezmoci. Touha naštvat svého bývalého se mě nechce jen tak pustit.

Z hlubin svého nitra přivolám nezkrotného démona-mrchu a věnuju Connorovi zmatený úsměv.

„Ty nevíš, že chodím s Rorym?“

Zatímco sleduju jeho reakci, rozbuší se mi srdce. Dívám se, jak se jeho výraz mění ze samolibého na zmatený a překvapený. Možná to nakonec stojí za to. Podívá se na Roryho a najednou vypadá vyloženě naštvane.

„Vážně?“ zeptá se Connor a přes celou posilovnu se zadívá na Roryho. „S Millerem?“

Jsem hurikán ženského vzteku a pomsty a hodlám do toho jít přímo po hlavě.

Trenér něco Rorymu říká, ale on ho neposlouchá. Sleduje jen Connora a mě.

Koketně na něj zamávám. Oči se mu vítězoslavně a pobaveně rozzáří. Ze všech sil se pokusím neobrátit oči v sloup, když se na Connora zazubí.

Bože, jsem si jistá, že mi to Rory dá sežrat.

„Mhm.“ Vzpomenu si, na co se mě před chvílí ptal – jestli tuhle sezónu dokážu být profesionální. Znovu se ve mně vzedme vztek, ale nepřestanu se usmívat.

Najednou se mě ale zmocní strach. Rory je až hříšně sexy. Doted' jsem si od něj dokázala udržet odstup ostrými replikami a trochou škádlení. Teď se na mě ale vrhne, bude mi šeptat do ucha, držet mě kolem pasu a použije na mě ten svůj intenzivní šarm. Bude dělat všechno pro to, aby Connora vytočil.

Jemná, zranitelná část mého já se bojí, že k němu začnu něco cítit. Že se do něj zamiluju.

Otřu o sebe konečky prstů, a když na kůži ucítím masážní olej, přelije se přese mě další vroucí, zuřivý vztek.

Rory je taky rozmazlený hokejista, kterému celý život všechno servírovali na stříbrném podnose. Nezačnu k němu nic cítit. Connor je připomínkou toho, co by se stalo, kdybych se nechala unést.

S Roryho pomocí donutím Connora litovat všeho, co mi udělal.

Kapitola 5

RORY

„Páni.“ Jakmile McKinnon odejde, posadím se na lavičku vedle Hartleyové. „Někdo si to zjevně rozmyslel.“ Nasadím na tvář koketní úsměv, mávnu prstem, jako bych byl holka, a zastrčím si vlasy za ucho.

Hazel sevře ústa, jako by chtěla potlačit úsměv. Je to příjemná změna od napjaté, nervózní verze, kterou poslední hodinu sleduju jako ostříž.

„Tím myslíš mě?“

„McKinnonova omluva zjevně nebyla taková, jakou jsi čekala.“

Vškerý humor v jejím výrazu opadne. „Řekl, ehm...“ Roztáhne chřípí a zhluboka se nadechne, jako by se snažila potlačit nutkání tady všechno podpálit.

„Co?“

„Dělal, jako bych žadonila o to, abych byla jeho fyzioterapeutkou.“ Zrudnou jí tváře. „Jako bych do něj byla pořád blázen.“

Já ho zabiju. „Opravdu?“

Zachvěje se, ale pak to ze sebe setřese. „A pak ta věc s jeho tříslý.“

Na to jen tak nezapomenu. Málem jsem se zbláznil, když jsem viděl, jak moc je jí nepříjemné na něm pracovat a jak se na ni dívá. Ještě teď mi útroby svírá horká žárlivost.

Jazykem si poklepá na horní ret a neochotně se na mě podívá. „Řekla jsem mu, že spolu chodíme.“

Šokovaně se zarazím, ale potom se mi na tváři objeví překvapený úsměv. „Vážně?“

No do prdele. Najednou to začalo být mnohem zajímavější. Teď už se usmívám od ucha k uchu a ona se začervená ještě víc. Když je takhle v rozpacích, je tak ztraceně roztomilá.

Sklopí pohled k zemi a začne si pohrávat s prsty. „Já, ehm... strašně moc jsem mu to chtěla oplatit a on tě nenávidí.“ Nejistě ke mně zvedne oči. „Protože jsi lepší hráč než on.“

„Já vím.“ Srdce se mi třepotá v hrudi jako kolibřík. Tenhle zvrat událostí se mi opravdu moc líbí.

„Jestli do toho nechceš jít –“

„Žádný problém.“ Zářivě se na ni usměju, jako bych byl v reklamě na zubní pastu. „Rád to pro tebe udělám, Hartleyová.“

Zavře oči a zakrouťí hlavou. „Bylo mi jasné, že to budeš brát takhle samolibě. Dobře, ale musíme si stanovit podmínky.“ Ve tváři se jí objeví přemýšlivý výraz. „Budeme spolu chodit půl sezóny. Do prvního ledna.“ Přelétne po mně pohledem a zhodnotí mě. „Nebo kratší dobu, pokud jeden z vás přestoupí do jiného týmu.“

Na ramena se mi snese tíha. Nezáleží na tom, jestli jsem kapitán; pokud se Wardovi nebude líbit, jak hraju, poletím z týmu.

„Do prvního ledna. Platí.“

„Ale dokud budeme předstírat, že jsme spolu, nebudeš si nic začínat s jinými holkami. Zničilo by to iluzi.“

„Samozřejmě, že ne.“ To nebude problém.

Přimhouří na mě oči. „Proč s tím tak snadno souhlasíš?“

Představím si, jak se líbáme, zatímco nás pozoruje našťavaný McKinnon, a do péra se mi nahrne krev. Sklopím pohled k jejím plným rtům. Vsadím se, že jsou jemné. Vypadají jemné.

V očích se jí objeví znepokojení. Sakra. Na něco se mě zeptala. Když jí prozradím, že se mi líbí, vezme nohy na ramena.

„Aha.“ Hazel se zakaboní. „Už chápu.“

Zmocní se mě panika.

„Chceš zapůsobit jako správný kapitán,“ řekne.

„Ano,“ vyhrknu a zaplaví mě úleva. „Přesně tak.“

Zamručí a zamyšleně pronese: „Fanoušci loni šileli, když spolu Jamie a Pippa začali chodit.“

Letos se musíš dát do kupy, řekl mi Ward ve své kanceláři.

Hokejista s milou holkou z rodného města po boku je nejrychlejší způsob, jak si napravit reputaci.

Hartleyovou bych zrovna *milou* nenazval, ale hráči i organizace ji mají rádi. Ward chce zodpovědného kluka a Hartleyová mi s tím pomůže.

„Budu hrát tvého oddaného přítele a udělám všechno pro to, abych McKinnona našel,“ slíbím jí, „když mi pomůžeš vypadat jako kapitán, kterého tým potřebuje. Ward chce kluka s čistou image. Ty jsi ve své práci skvělá a všichni tě mají rádi.“

Prekvapeně otevře pusu. „Díky.“

„Je to pravda.“

Pokrčím ramena a odkašlu si. Škádlíme se, ale takové komplimenty si nikdy neskládáme. Nejsem si jistý, proč mi to vůbec vyklouzlo.

„Budu potřebovat, abys se mnou chodila na akce a tak. V prosinci se koná charitativní akce a na Silvestra každoroční exhibice.“

Je to v místním lyžařském středisku. Zápas se nepočítá do sezóny, ale týmy tam nosí originální hokejové svetry a hrajeme na venkovním kluzišti. Je to nostalgické.

„Promluvíš si o nás s Wardem,“ dodám, „ale myslím, že to nebude problém.“ Pippa a Streicher spolu loni chodili i v době, kdy Pippa pracovala pro tým.

„Díky.“ Hraje si s konečky vlasů a točí jimi mezi prsty. „V pátek přijdu na zápas. Connor hraje, ne?“

Přikývnu. Už vidím, jak se jí v hlavě točí kolečka.

„Sednu si vedle Pippy a potom si někam vyrazíme s týmem. Určitě tam bude taky. Pak budeme moct...“ Naše oči se setkají a ona jako by ztratila nit. „Všichni nás spolu uvidí.“

„A ty budeš mít na sobě můj dress.“ Při té představě mnou projede pýcha.

„Ehm. Ne.“ Ušklíbne se na mě. „Dresy kluků zásadně nenosím.“

Ten McKinnonův nosila, ale teď jí to nehodlám připomínat. „Jestli se chceš dostat McKinnonovi pod kůži, musíš do toho jít naplno. Oblečeš si ho.“

Dlouze se na mě zadívá, ale pak nepatrně přikývne. „A chci o tom říct Pippě. Jinak tomu neuvěří.“

„Myslíš, že nedokážu být přesvědčivý?“ Vzpomenu si, jak jsem ji objal kolem pasu a jak zatraceně neuvěřitelně voněly její vlasy. „Asi bychom si měli promluvit o hranicích, kdybych zašel příliš daleko. Dohodnout se na záchranném slůvku a tak.“

V jejích krásných očích se mihne odhodlání a vzpoura. „Chci ho fakt vytočit.“ Ucitím, jak se mi rozbuší srdce. „Nemůžeš zajít moc daleko.“

Ježíši Kriste, Hartleyová je sexy, když je takhle našťavaná. Už ho mám napůl tvrdého. Pohled mi sklouzne k jejím ústům. „Žádné záchranné slůvko. Chápu.“

„Millere.“

„Co je?“ Pořád jí zírám na ústa.

„Budeme to jen předstírat.“

„Já vím.“

„Ne že ke mně začneš něco cítit.“

„Nezačnu.“ Zajímalo by mě, jestli by mi dovolila, abych ji políbil před McKinnonem.

Skloní hlavu, aby zachytila můj pohled. „Musíš s tím souhlasit, aniž bys mi zíral na pusku a slintal.“

Vyprsknu smíchy a mrknu na ni. „Neslintal jsem.“

Obrátí oči v sloup, ale usměje se. Pak si odkašle. „Myslím to vážně. Ne že ke mně začneš něco cítit, protože já k tobě ne.“

Je to nebezpečné. Je zatraceně nebezpečné hrát s ní tuhle hru. Až mě pozná, určitě s křikem uteče opačným směrem. Takhle to funguje u chlapů, jako jsem já a můj táta.

Přesto jí podám ruku, abych si s ní potřásl. V uších se mi ozývá tlukot mého srdce.

„Je to jen naoko.“ Líbí se mi, jak se jí oči rozzáří něčím zajímavým. Přistoupím k ní blíž. „Nemusíš mi to říkat dvakrát.“

Vezmu ji za ruku a shlédnu na místo, kde se dotýkáme. Její ruka je jemná a měkká a přesně zapadá do té moje. Je tak krásná, zákeřná a dokonalá, že je mi jasné, že mě zničí.

„Bože, Hartleyová.“ Věnuju jí svůj typický nafoukaný úsměv. „Tohle bude fakt zábava.“

Kapitola 6

HAZEL

Když v pátek večer před zápasem dorazím, Pippa už sedí na svém místě. Stadion je plný natěšených fanoušků a šedo-modrých dresů Storm. Hraje rocková hudba, která všechny navnadí na hru. Když se vydám na naše místa za brankou s preclíkem v jedné ruce a pivem v druhé, cítím nebývalý příval energie.

„Ahoj.“ Posadím se na svoje místo. „Promiň, že mi to trvalo tak dlouho. Fronta u pokladen byla hrozná.“

Což je lež. Snažila jsem se sebrat odvalu. Třikrát jsem obešla stadion, než jsem se konečně postavila do fronty.

Pippa beze slova sjede pohledem k mému dresu a zvedne obočí.

Odpoledne mi ležel na stole v dárkové krabici. Navzdory mojí nechuti nosit na sobě jméno sportovce, jako bych byla jeho majetek, má Rory pravdu. Jestli chceme vypadat věrohodně, musím na sobě mít jeho dres.

Pippa na mě nevěřicně zírá. „Máš na sobě dres.“

Ukousnu si velké sousto preclíku a pečlivě vyberu slova. Nahlas to bude znít tak hloupě.

„Hazel.“ Ted' už je *opravdu* zvědavá. „Předlož se.“

Polknu sousto. „Kdy začneš pracovat na dalším albu?“

Bože, jsem takový strašpytel! Millerovo jméno mě téměř pálí na zádech.

„Hazel. Čí jméno tam máš?“

Vyschlo mi v ústech a preclík najednou chutná jako lepidlo. To tu budu sedět, dokud Pippa neodejde ze stadionu?

Předkloním se, aby si to mohla přečíst. „Není to tak, jak to vypadá.“

Pomalů na mě nechápavě zamrká. „Uniklo mi něco?“

Světla na stadionu pohasnou a ozve se jásot, zatímco se hráči vydávají na led. Když Rory projíždí kolem mě, mrkne na mě a nasadí na tvář pomalý, samolibý úsměv. Connor je hned za ním.

A je to tady. Ta část, kdy začneme předstírat. I když se mi do toho nechce, uzavřela jsem dohodu a je na mně, abych tu roli hrála stejně jako Miller.

Věnuju Rorymu svůj typický chladný úsměv a mrknutí mu opětuju. Usměje se ještě víc a odbruslí pryč. Když sebou Connor překvapeně trhne, jakmile si všimne, kde sedím, srdce mi poskočí radostí.

Jdi se vycpat, Connore.

Během hymny na mě Pippa vrhá zmatené pohledy, a když si sedáme, ztiším hlas, protože hráči už se řadí na vzhazování.

„Ve skutečnosti spolu nechodíme.“ Sevřu ruce. Nahlas to bude znít šíleně hloupě. Při pohledu na Connora na lavičce se mi zvedne žaludek a všechno se ze mě vyvalí. Povím Pipě o Connorově e-mailu ze včerejšího rána a o tom, jak jsem si myslela, že se mi omluví. A pak o tom, co doopravdy řekl.

„To je ale kretén,“ vydechne a sleduje můj obličej. Vzedme se ve mně panika.

Nechci, aby Pippa věděla, jak se mnou Connor zamával. Je to moje mladší sestra a já jsem pro ni vždycky byla ta silnější. Když naši chtěli, aby měla hudbu jen jako koníček, tlačila jsem na ni, aby šla za svým snem. To ona za mnou chodí s otázkami o životě; vždycky to tak mezi námi bylo. Já se starám o ni, ne naopak.

Nechci, aby věděla, jak moc mi ublížil. Nechci, aby si o mě dělala starosti.

„S Millerem máme dohodu.“ Vysvětlím jí, že chce letos vypadat jako co nejlepší kapitán kvůli Wardovi a že mi s radostí pomůže pomstít se Connorovi.

Podívá se na mě přimhouřenýma očima. „Roryho přece nenávidíš. Proč ti záleží na tom, jestli chce být kapitánem?“

Otevřu pusu, abych odpověděla. Po tom, co udělal mojí kamarádce na střední, je mi jasné, že je stejný jako každý jiný nabubřelý sportovec, který může bez následků mít, co chce.

I tak mi ale není úplně *odporný*.

Sledujeme hráče, jak na druhém konci ledu zápasí o puk. „Záleží mi na tom, protože jsem s ním uzavřela dohodu. Stejně to bude trvat jen do ledna. Můžeš to povědět Jamieemu, ale popros ho, aby to jinak nikomu neříkal.“

Pippa přimhouří oči, jako by mi nevěřila. Pak se jí ale na rtech objeví škádlivý úsměv a kývne na můj dres. „Sluší ti.“ Zakmitá na mě obočím. „Vypadáš v něm fakt pěkně.“

„Sklapni.“

„Má správnou velikost a tak.“

„Řekla jsem ti o tom jen proto, abys mi byla oporou.“ Ostře se na ni podívám. „Ne proto, aby sis mě mohla dobírat.“

„Já jsem tvoje opora.“ Vytáhne telefon a otevře fotoaparát. „Ale ráda si tě dobírám. Usměj se, jako bys spala s Rorym Millerem.“

Zasměju se celé té šílenosti a ona vyfotí spoustu fotek. „Panebože. To bych nikdy neudělala.“

Když Rory bruslí kolem, naše oči se setkají. Zazubí se, zašeptá na mě *Ahoj* a pak se zase vydá pryč.

„Panebože,“ hlesne žena za námi. „To bylo na mě?“

„Ne,“ odpoví její kamarádka. „To bylo na ni.“

Po zátylku mi přejede husí kůže.

„Vedle ní sedí snoubenka Jamieho Streichera,“ zašeptá žena a Pippa se na mě zazubí. Nemají ani tušení, že slyšíme každé slovo.

„Táta bude nadšený,“ dodá Pippa a podívá se na Jamieho na druhém konci ledu. V příští třetině bude stát v brance před námi. „Roryho má rád.“

Zasténám. Náš táta je blázen do hokeje. Na tenhle aspekt naší dohody jsem vůbec nepomyslela. „Jestli o tom máma s tátou začnou mluvit, řekni jim, že to není vážné.“

„Od Connora jsi s nikým nechodila.“ Střelí po mně pohledem. „Budou z toho nadšení.“

Na ledě před námi je rušno. Rory vstřelí gól a stadionem se rozezní hluk. Fanoušci vyskočí na nohy a jásají. Kolem se rozbíkají světla a hráči Vancouveru ho obklopí. Pippa se dotkne mého lokte, významně se na mě podívá a vytáhne mě do stoje.

„Tleskej,“ zasyčí. „Dělej, že máš radost, že dal gól.“

Začnu rozpačitě tleskat a Pippa se rozesměje, což na oplátku rozesměje i mě.

„Nechci, aby se na něj máma s tátou upnuli,“ řeknu jí, když se zase posadíme. „Má svoje vlastní rodiče.“

Pippa se zamračí a já se zarazím.

„Co je?“ zatlačím na ni.

„Rory ve svém životě potřebuje víc dobrých lidí.“

Odfrknu si. „S jeho egem? Nejspíš vyrostl s tím, že jedl svačiny ze zlatého podnosu.“ Vyhlédnu přes sklo a sleduju, jak s pukem bruslí na druhou stranu ledu. „Ten kluk nezná slovo ‚ne‘. Jsem si jistá, že byl jako dítě rozmazlený.“

Pousměje se. „Se svojí mámou se moc nebaví a myslím, že jeho táta není jako ten náš. Dívala ses někdy v televizi na Ricka Millera?“

Na sportovní pořady se nedívám, ale Rick Miller je kanadská hokejová legenda a jeho jméno zná každý.

„Upřímně?“ Trhne sebou. „Je to tak trochu blbec. V první řadě je to Roryho agent a až potom jeho táta.“

Bodne mě u srdce.

„Když jsem se minulý měsíc stavila u rodičů,“ pokračuje, „všimla jsem si, že si táta nechal zarámovat lístek z mého prvního koncertu ve Vancouveru.“

S Pippou jsme vyrostly v Severním Vancouveru. Když jsme se odstěhovaly, naši odešli do důchodu a přestěhovali se do Silver Falls, malého lyžařského městečka ve vnitrozemí Britské Kolumbie.

Zahřeje mě to u srdce. „Táta je fakt nejlepší.“

Přikývne a na tváři se jí objeví zasněný úsměv. „Jo, to je.“

Zabloudím pohledem k Rorymu a sevře se mi srdce. S Pippou máme toho nejlepšího tátu. Možná nemám Roryho zrovna dvakrát v lásce, ale špatného tátu mu nepřeju.

„Naši se zmínili o tom, že sem příští měsíc přijedou. Můžeme mámu pozvat na jednu z tvých lekcí.“ Pippa na mě zakmitá obočím. Kromě fyzioterapie učím jógu, a to jak na zoomu, tak ve studiu. „Myslím, že by to mohla být zábava.“

Zatímco dál sleduju zápas, sevře se mi žaludek. Hayden zablokuje kluka z druhého týmu a zatlačí ho na mantinely před námi. „Pochybuj, že by šla.“

„Co kdybychom jí to usnadnily? Nemusíme začínat s hot jógou.“

Příštálka zapíská, rozhodčí nařídí penaltu a lidé kolem nás nesouhlasně vykřiknou. Dlouze vydechnu a pokusím se odpovědět svojí sestře, zatímco se mi žaludek svírá frustrací.

„V oblečení na jógu se necítí dobře,“ vysvětlím jí. „Pobyt v jógovém studiu jí připomíná, jak moc se její tělo změnilo od doby, kdy tančila.“ Naše matka byla v pubertě a ve dvaceti baletkou. „Nechce tam jít.“

Promnu si hrudní kost a přetáhnu dlaň po přední části dresu, zatímco na ni myslím.

„Když ses stavila u našich, kolikrát se zkritizovala?“ zeptám se. „Kolikrát se negativně vyjádřila o svém těle nebo řekla, že drží dietu?“

Pippa ztěžka polkne. „Mnohokrát.“

„Přesně tak.“ Zíráme na led a já vím, že si Pippa myslí totéž co já.

Chceme pro mámu jen to nejlepší. Chceme, aby se měla ráda. Proto si jednou otevřu vlastní inkluzivní fitness studio. Každý si zaslouží být aktivní a cítit se dobře ve svém těle. Každý si zaslouží mít se rád.

Fanoušci zařvou a já se znovu začnu soustředit na hru. Rory se zmocní puku a jako střela vybruslí ze změti hráčů. Pak se vydá k brance přede mnou a Pippou. Pohybuje se tak rychle, že se jeho brusle sotva dotýkají ledu – obratně a s naprostou přesností. Jakmile si všimnu jeho výrazu – tak urputného a soustředěného –, zastaví se mi srdce. Diváci kolem mě ztuhnou napětím.

Puk znovu spatřím až v brance.

Celý stadion exploduje – fanoušci křičí a hudba duní. Při každém gólu se ozve klakson a kolem branky blikají světla.

Hráči se shromáždí kolem Roryho a začnou ho objímat. V tu chvíli mnou projede zvláštní, hrdý pocit.

„Jen to přiznej,“ překřičí Pippa hluk. „To bylo neuvěřitelné.“

Odfrknu si a proti své vlastní vůli se zasměju. „Hlavně to neříkej Millerovi.“

Hráči se rozestoupí k dalšímu vhazování. Když se Rory otočí, už už chci obrátit oči v sloup nad jeho nafoukaným úsměvem.

Jeho výraz je ale nicneříkající, nezúčastněný a unavený. Zračí se v něm emocionální únava. Vypadá vyčerpaně a jako by cítil, že už nikdy nebude líp. V jeho tváři vidím stejné vyčerpání, jaké cítím, když slyším mámu vyjmenovávat všechny svoje nedostatky a důvody, proč její tělo není dost dobré. Vzedme se ve mně hrozný pocit strachu a cítím i špetku lítosti.

Rory Miller má být namyšlený hajzlík, který může mít, cokoli si zamane. Ne vyhořelý hokejista s mizerným tátou.

Než o tom stihnu víc popřemýšlet, puk dopadne na led a Rory se ho zmocní. Zrovna když se rozmáchne kolem branky, hráč druhého

týmu ho přitlačí k mantinelům, takže Rory obličejem a helmou narazí do skla.

Fanoušci se začnou hlasitě dožadovat trestu a rozhodčí zapíská. Rory sebou trhne a otre si ret. Krvácí.

„Do prdele,“ zašeptám a sevře se mi žaludek. „Je v pořádku?“

Pippa se na mě podívá. „Proč tě to zajímá?“

Vzpomenu si na to, jak teplou měl ruku, když mě vzal za tu moji. A jak mi z jeho doteku naskočila husí kůže.

„Nezajímá.“ Pokrčím rameny. „Ale nechci, aby se mu něco stalo.“

Přimhouří na mě oči, ale zároveň se usměje. „Zajímavé.“

Poklepání na sklo nás donutí obrátit hlavu. Rory čeká na druhé straně. Všimnu si, že už mu otéká ret. Cítím, jak se na nás upírá tisíc očí. Ukáže na mě a pak si poklepe na bradu. Oči se mu nezbedně lesknou.

„Panebože.“ Rozpálí se mi tvář a nejradši bych se někam propadla.

„Dej mi pusinku na bebíčko,“ řekne přes sklo.

Celá zčervenám. „Ne.“ Nesmlouvavě se na něj podívám.

„No tak,“ trvá na svém a pořád se usmívá. „Potřebuju ji od tebe.“

Pod tím pitomým dresem se potím. Na velké obrazovce nad stadiónem se objeví můj obličej. Což znamená, že jsem v televizi. Bože.

„Udělej to!“ vykřikne někdo za mnou a Pippa vyprskne smíchy.

„*Po-lib ho, po-lib ho,*“ skandují fanoušci za mnou. Spadne mi brada. To snad není možné.

„Hartleyová,“ zavolá na mě Rory s rozzářenýma očima a znovu poklepe hokejkou na sklo. „Všichni čekají.“

Je mi jasné, že to nenechá jen tak plavat. Najednou si všimnu Connora, který čeká s ostatními hráči s nezúčastněným výrazem, jako by mu to bylo jedno. Já si ale vzpomenu, jak se rozčiloval nad tím, kolik pozornosti se Rorymu na ledě dostává.

Vzpomenu si, jak se usmíval, když jsem měla ruce na jeho stehně, a vzedme se ve mně ostrý a horký vztek.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Finta na soupeře.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.